

Cosins de Tarzan

Col·lecció Llampec

(5)

Primera edició: novembre 2012

Aquesta obra està subjecta a una Llicència Creative Commons
Es permet compartir l'obra en part o totalment sota las següents condicions:
Reconeixement – No Comercial – Compartir igual 3.0

Pruden Panadès
C/o Rayo Verde Editorial, S.L.
www.raigverdeditorial.cat

© Il·lustració de la coberta, Romà Panadès
© de la fotografia de Pruden Panadès, Montse Campins
Disseny editorial: Noemí Giner
Correctora: Montserrat Solé

Publicat per Rayo Verde Editorial S.L.
Comte Borrell 115, àtic 2a
Barcelona 08015
raigverd@raigverdeditorial.cat
www.raigverdeditorial.cat

BIC: FA
Dipòsit legal: b-31127-2012
ISBN: 978-84-15539-42-1

Un cop llegit el llibre, si no el vols conservar, el pots deixar a l'abast d'altres, passar-lo a un company de feina o un amic a qui pugui interessar. En el cas de voler llençar-lo (cosa impensable), fes-ho al contenidor blau de reciclatge de paper.

Imprès a Espanya - *Printed in Spain*
L'editorial expresa el dret del lector a la reproducció total o parcial d'aquesta obra pel seu ús personal.

Cosins de Tarzan

Pruden Panadès

Raig verd
editorial

*«Ningú no en té la culpa, no és un retret contra ningú:
la vida és la vida.»*

Josep Palàcios

*«Que veure petit allò gran i veure gran allò petit és veritat,
i és això el que ens fa riure.»*

Hélène Cixous

Als meus cosins

Calia esperar o bufar perquè la sopa es refredés una mica. Llavors començava el joc de llegir paraules submergides, o el de rescatar lletres amb la cullera i provar de reconstruir l'ordre alfabètic al voltant del plat.

A

Se subjectaven a una armilla feta amb una mena de cordes planes, com les de les persianes. L'armilla no es veia, la tapava la túnica feta amb roba lluent de color blau cel que tenia dos forats allargats per on fer passar a poc a poc les ales cobertes de plomes blanques. Es movien en caminar i si no estaven ben fixades, al final de la processó eren ales tortes.

La túnica era llarga i ampla i amb un parell de jerseis gruixuts a sota no calia abric, encara que fos hivern. Una franja ampla, plena de lluentons daurats, guarnia tota la vora i també les mànigues. Amb la llum del sol la túnica feia venir ganes de córrer i era llavors que les ales es movien més. Quan la túnica es va haver d'allargar, i perquè no es veiés la vora anterior, hi van cosir un fil daurat al damunt i més lluentons a sota.

La nit abans, per fer els tirabuixons, es dividien els cabells nets i encara molls en unes set o vuit cues, cada

cua s'embolicava amb un paper marró i amb un filferro folrat de negre, semblant a una fulla de pi, es cargolava cada cua des de l'extrem fins a l'alçada del clatell. Del cap ple de clenxes, penjaven set o vuit paquets humits: els *torcidos*. Era difícil adormir-se d'aquella manera, amb una tovallola damunt el coixí i aquells bonys. Al matí, en desfer-los s'havien convertit en tirabuixons i mentre duraven es portaven els cabells deixats anar, voleiant com la túnica.

Quan sortien de casa va sentir dir:

—Les teves ales són d'angelet bufador!

Fins al cap d'una bona estona no va comprendre que es reien de les seves ales perquè eren diferents, més petites que les dels altres àngels. Les sandàlies d'estiu repintades i la corona de flors blanques amb pètals de roba fina amb unes boletes grogues molt petites al cor de cada flor, feien caminar d'una manera estranya.

No sap si és hivern o estiu i prova d'agafar una ploma abans no arribi a terra. Hi havia molts altres àngels aquell dia, però a la foto només n'hi ha un, mira a la càmera i somriu mentre nota alguna pedra petita sota el mitjó tan blanc. Al fons, una mica borrosa i ajupida, hi ha l'àvia de l'àngel. Ha cosit els lluentons un per un, al pis del carrer estret que es diu Ample.

No gaire lluny d'allà, a tocar de l'edifici de Correus i les seves escales, des d'un balcó amb cadenera engabiada i alfàbrega, es veu la mateixa merceria on també recompten, mesuren i despatxen lluentons i passamaneria molt brillant que altres mans han de cosir en vestits breus, com banyadors coberts de petites escates.

Unes plomes llarguíssimes envolten el coll de noies joves, que desfilen sota els focus, tan artísticament com poden. Estan fixades a uns ferros pintats de color de carn que s'ajusten a les espatlles. Únicament les més expertes saben caminar i ballar fent creïble que les plomes d'estruç o de cigne són seves: ni una ombra d'ortopèdia, ni d'encarcament. Somriuen.

La llum es reparteix en milers de puntets vermells i platejats. Els moviments del grup i de les plomes tan llargues són d'una sincronia una mica desmanegada, com una medusa aprenent a nedar.

Quan un matí fugen del poble, les noies no sospiten l'efecte que farà el seu cos mig nu al costat d'altres cosos, ni com es transforma el rostre amb el maquillatge i la purpurina. Sota les perruques, enmig del ball, movent totes alhora grans ventalls de plomes, potser recordin el cop sec de la porta del cotxe de línia. I l'alegria de deixar enrere un campanar amb so de rovell i enfilars el camí cap a una altra cosa.

Vora el port i la merceria, damunt de la botiga del llauner

italià, hi ha el cap d'un lleó amb una boca enorme d'on surt un tub. Sempre que plou, aquell tub de coure vell recull l'aigua de les cobertes i la fa caure al mig del carrer.

Les pedres que envolten la fera immòbil tenen adherida l'olor de mar i sofregit. Potser algun dels mariners delerosos que entren i surten constantment dels portals, recordarà aquella flaire i l'atmosfera humida que respiren per igual tots els àngels i totes les vedets de la ciutat.

Molt pocs sabran que només a Barcelona, el cel d'alguns dilluns pot ser d'un gris bellíssim.